

Til Folketingets sociale udvalg
Christiansborg
1240 København K

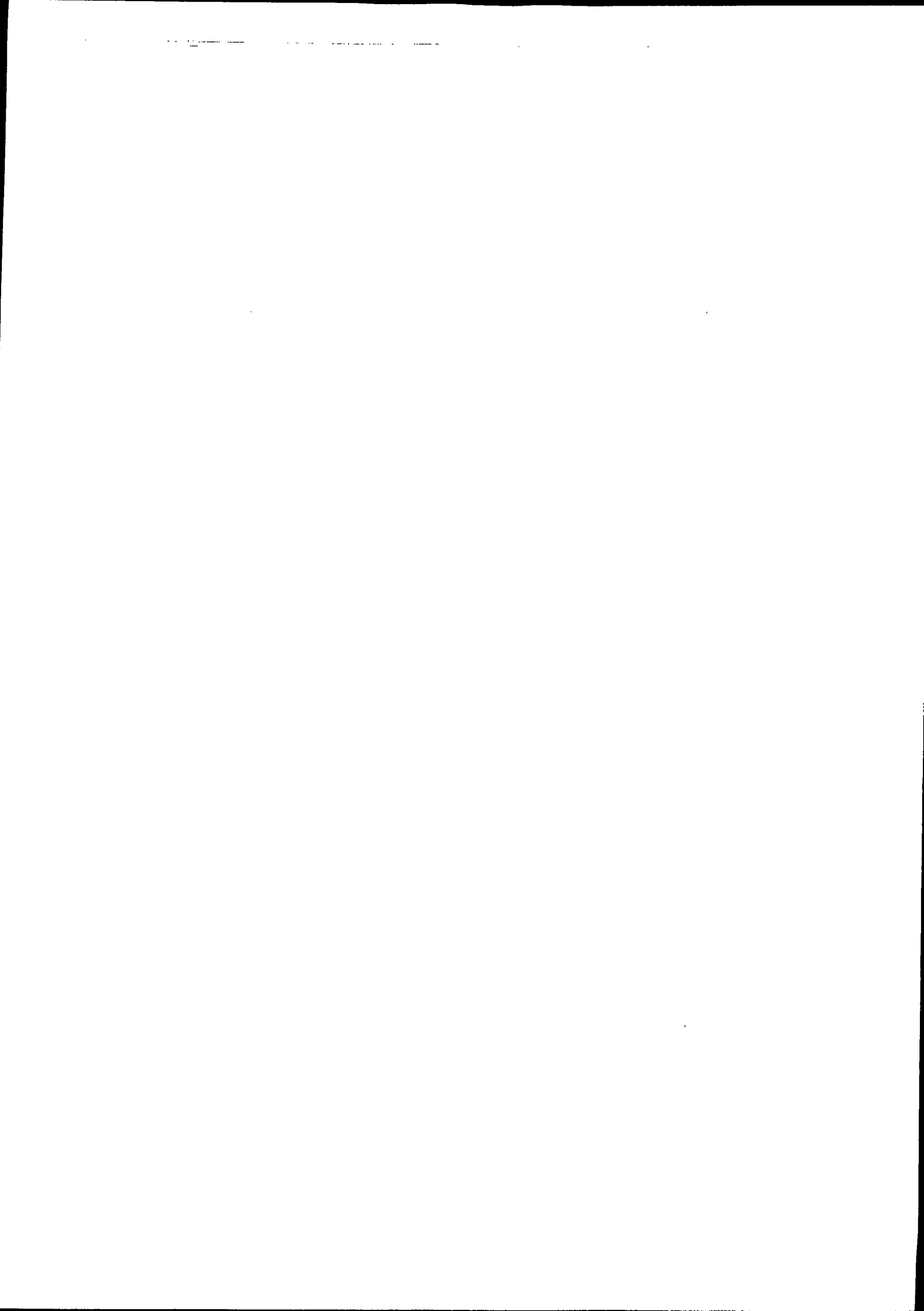
19. april 2007

Hermed fremsendes 80 eksemplarer af brev omhandlende kommentarer til beslutningsforlag B 129.

Vi håber, at brevet vil blive omdelt til de rette.

Med venlig hilsen
p.v.a. underskrivere

Lone Barsøe

Hanne Klitgaard Larsen
Pilegårdsvej 114 A, Kolt
8361 Hasselager

Lone Barsøe
Havleddet 15, Hou
8300 Odder

Til
Folketingets Socialudvalg
Christiansborg
1240 København K

18. april 2007

Vedr. forslag om fastsættelse af tilskud til hjælpeordningen (B 129)

I direkte fortsættelse af vores henvendelse af april 1986 henvender vi os igen med det formål at indgive endnu en positiv tilkendegivelse vedr. forslag om "fastsættelse af tilskud til hjælperordninger på niveau med løn- og arbejdsforhold på arbejdsmarkedet".

Dengang tilkendegav vi vores støtte til et forslag om, at hjælpeordningen "gennem en lovændring bliver et tilbud til svært fysisk handicappede i samtlige af landets kommuner", og vi tilsluttede os i forlængelse heraf også den del af forslaget, der indebar, at hjælperne blev ansat under samme vilkår som øvrige ansatte i kommunen, fx hjemmehjælpere.

Vi kan her 21 år efter bekræfte at hjælpeordningen gennem de seneste årtier har været den mest betydningsfulde enkeltforanstaltning i den sociale lovgivning set i forhold til vores mulighed for at leve en normaliseret tilværelse.

Hjælpeordning har været os til en uvurderlig kompensation, og en forudsætning for, at vores voksenliv indtil videre har været både godt og værdigt, trods de begrænsninger skæbnen nu engang har udstyret os med.

Vi har udnyttet og "bidraget med vores ressourcer" i mange forskellige sammenhænge.

Vi har fået ordinære- eller flex-job, vi har skrevet bøger, artikler, holdt foredrag, vi har skabt teater, kunstværker, debat og aktivitet. Vi har fået kærester, blevet gift, fået børn. Vi har rejst, fået venner, fået oplevelser.

Igennem de senere år har vi imidlertid i stigende grad oplevet vanskeligheder med at rekruttere hjælpere. Samtidig oplever vi, at de enkelte ansættelsesforhold varer kortere tid end tidligere

Vi har lyttet til ansøgerees begrundelser for alligevel ikke at ville have jobbet, og vi har lyttet til hjælpernes begrundelser for at sige op efter kort tids ansættelse. Og der tegner sig et mønster, hvor hovedårsagen til problemet er, at hjælpernes løn- og arbejdsforhold er væsentlig ringere end for ansatte i sammenlignelige stillinger.

I en situation, hvor arbejdsløsheden er blevet mindre, er en ansættelse som hjælper ikke længere attraktivt.

Dette giver os § 96 brugere en stadig mere ustabil hverdag. Det livsoverskud vi gerne skulle have frigjort ved at have en stabil personlig hjælper, anvendes i lange perioder til at ansætte og oplære nye hjælpere, som så kort efter oplæringen opsiger deres stilling, og herefter kan vi starte forfra. Når man som bruger har haft en hjælpeordning i over 20 år og har haft over 270 hjælpere gennem sit liv, bliver dette efterhånden temmelig slidsomt..

Vi håber på baggrund af ovenstående, at Folketinget vil se positivt på forslag om fastsættelse af tilskud til hjælperordninger på niveau med løn- og arbejdsforhold på arbejdsmarkedet (B 129).

Det synes dels helt rimeligt overfor hjælperne og dels at være af afgørende betydning for den fortsatte succes med hjælpeordningen.

Med venlig hilsen

Hanne Klitgaard Larsen
Peter Stausholm
Torben Vegener Hansen

Lone Barsøe
Claus K. Andersen
Karsten Jühne